

Introducció

Estem celebrant l'Eucaristia. L'Eucaristia és sempre acció de gràcies -la millor- per l'amor immens que Déu ens té. És l'actualització sacramental de tot el misteri del Crist: naixement, passió, mort, resurrecció, l'enviament de l'Esperit Sant. Tot el misteri de Crist, tota la redempció, s'actualitza. Per l'Eucaristia som contemporanis de Crist, i ell és contemporani nostre. Sense l'Eucaristia l'Església no existiria, perquè l'Església viu de l'Eucaristia.

Avui, la parròquia, tota la Diòcesi i tota l'Església, dona gràcies a Déu, perquè ens ha concedit un nou ministre de l'Eucaristia, un nou sacerdot, en la persona de Santiago Mataix, a qui tots coneixem. A través de Santiago, hi haurà pobles, hi haurà cristians que podran participar de l'Eucaristia i rebre així la gràcia redemptora de Crist. Donem gràcies a Déu.

El lema del seu sacerdoci

Quan un diaca és ordenat sacerdot, és costum que esculli com un lema en què expressi els seus desigs més íntims, l'orientació que pensa donar a la seva vida sacerdotal. Tots els lemes conflueixen, tots expressen un aspecte de la vida i la il·lusió del sacerdot. Per exemple:

“Da mihi animas, caetera tolle”. *Dóna'm ànimes. No vull res més.* Perquè el sacerdot no busca el seu interès, ni els diners, ni els honors... Només vol apropar-vos a Déu. No se li ha perdut res més. “No busco els vostres béns, sinó les vostres persones, dirà sant Pau en la segona carta als Corintis (12,14).

“Sempre i només sacerdot”. És un altre lema semblant. Santiago, no busquis res més; no facis res més; dit d'una altra manera: Tot el que facis durant la vida i arreu, fes-ho perquè ets sacerdot, perquè representes Jesús; reproduïx en la teva vida les actituds de Jesús, els sentiments de Jesús, la bondat de Jesús. Que tothom qui et vegi pugui pensar: així era Jesús, així parlava, així pensava, així estimava Jesús.

Uns altres ho expressen així: **“Sacerdos in aeternum”**, *sacerdot per sempre*. El sacerdot no es jubila. Li podran mancar les forces, tindrà limitacions, estarà malalt... ; el seu servei serà diferent, però sempre al servei de l'Església i de la gent. Pregiar i acceptar... també és un servei.

Un lema molt curt, però molt dens és aquest: **“Alter ego”**, un altre jo, un doble de Crist, un altre Crist. Dintre una estona, no diràs: aquest és el Cos de Crist, aquesta és la Sang de Crist. Les teves paraules seran: “Aquest és el meu Cos”, “Aquesta és la meva Sang”, i seran el Cos i la Sang de Crist, perquè, sacerdot, ets Crist. I diràs: Jo et perdono, jo et batejo... i serà el Crist qui perdoni i bategi. Pensa, Santi, si ets Crist, conforma la teva vida a la vida de Crist. Quan vas parlar al final de la teva ordenació a la catedral, citaves la frase de sant Pau: “Ja no sóc jo qui visc; és Crist qui viu en mi” (Gal. 2,20).

“In nomine tuo laxabo retes”. *En el teu nom calaré les xarxes*: Sant Pere, pescador, no havia pescat res en tota la nit. Jesús li diu: tira la xarxes a la dreta. I Pere mira Jesús i amb humilitat i confiança fa el que Jesús li diu; la pesca fou meravellosa. Avui, més que mai, millor dit, com sempre, als sacerdots ens cal humilitat i confiança. Som “vicaris” de Jesús. Ell és el rector. Ell és el qui pot, ell és el qui salva. La humilitat nostra posarà en marxa el poder de Jesús. Santi, humil i per això confiat, tira endavant. I Jesús, no tu, farà miracles.

“Evangelitzare paupéribus misit me”. Déu m’ha enviat a evangelitzar els pobres. Que els pobres siguin el teu punt dèbil; com Jesús, i perquè el representes, dedica’ls el teu temps, les teves forces, les teves qualitats, els teus diners, la teva vida. I sàpigues que hi ha molts pobres, pobres de recursos, pobres d’afecte, pobres d’ideals; tots som pobres; tots necessitem la presència, la bondat, l’afecte, la paraula, la companyia de Jesús. I, per tant, del sacerdot que el representa.

Aquest servei als pobres, a tots els pobres, aquest servei total a l’Església, sempre i on ella vulgui ser servida, ha de caracteritzar la teva vida. Un servei que, com el de Jesús, quan deia que no havia vingut a ser servit sinó a servir, és tot el contrari d’un esclavatge, d’una degradació de la persona. Aquest servei és la nostra realització més completa, és la satisfacció més profunda. És l’exercici més bonic de la llibertat. **Servir Déu és regnar.** Aquestes paraules, aquesta expressió tan senzilla és el lema que tu has escollit i sota el que vols viure la teva vocació sacerdotal. Que el servir sigui el teu estil, la teva tasca. D’aquesta manera la teva vida serà per a la “major glòria de Déu” i per al bé i profit de tothom.

A les lectures d’avui, primer diumenge de quaresma, hem après aquesta lliçó. Adan i Eva van voler ser deus, reis, i van quedar esclavitzats, nus –diu la Bíblia-; nosaltres diríem buits. I van portar al món el pecat, la destrucció. En canvi, Jesús va voler només servir Déu i entregar-se als germans, i va ser l’home més lliure del món, el rei i centre de la creació. I ens ha portat la salvació.

No ho oblidis mai. **Servir Déu, servir els germans, és regnar.**

Per molts anys, Santi.